

Nej, det er i Kommuneraadets Sammen-sætning, at det sunde og saglige Maadehold skulde vinde behørig Indflydelse, saaledes som det i nogen Maade kunde naas ved Toklassesystem efter Anciennet. Og dette saa meget mere, som vi jo maa erindre, at der ogsaa er underlagt Kommuneraadet andre meget betydningsfulde Opgaver foruden Skatteudskrivnings-spørgsmaalet. Og endvidere maa vi ogsaa holde os for Øje, at en radikaliseret Kommunestyrelse vil i sidste Instans, hvorledes vi end vende og dreje det, resultere i en forceret Skatteudskrivning, hvilke Kauteler vi saa end søge tilvejebragte for at sætte Grænser derfor.

Saa langt fra er jeg en Modstander af, at der i denne Sag tilvejebringes en virkelig Løsning, at jeg jo ifølge mine Udtalelser erklærer mig rede til at ville række mig videre end mine ærede Parti-fæller, mod derfor at opnaa en virkelig og endelig Løsning. Thi samtidig med, at jeg bryder Staven over det Kompromisforslag, som her ligger for, erklærer jeg mig rede til at ville søge at medvirke til at løse Spørgsmaalet paa den almindelige Valgrets Grund.

Nu er der jo imidlertid, efter at den Tilslutning, som mentes nødvendig til Kompromisforslagets Gennemførelse, var sikret, afgivet en officiel, ministeriel Erklæring om, at Ministeren ikke vil kunne gaa med til en Løsning paa den af mig skitserede Basis. Jeg maa naturligvis regne med, at denne Erklæring vil have vanskeliggjort en Løsning som den, jeg kunde ønske. Men sideordnet hermed mener jeg at turde udtale, at hvis den højtærede Minister havde været villig til at søge de privilegerede Vælgere indløste mod et passende Vederlag, og hvis den højtærede Minister i Henhold dertil vilde have været den Vej ud, saa vilde Vejen have vist sig farbar. Og de Bemærkninger, der i Gaar fremsattes af det ærede Medlem for 10-ende Kreds (Frijs), afkræfte jo ikke Rigtigheden af denne min Formodning. Men naar vi her nu trues med en Løsning gennem det foreliggende Kompromisforslag, en Løsning, hvor den ene Part lader Realiteterne og den anden Part Principperne i Stikken, ja, saa har jo den højtærede Minister igennem den udstødte Erklæring meldt sig som hovedansvarhavende i saa Henseende, og saa bør man naturligvis heller ikke forholde den højtærede Minister det paagældende Ansvar. Men sideordnet dermed vil jeg udtale min Beklagelse over, at man fra den politiske

Side, jeg tilhører, har villet række Haand til en Løsning saa uheldig som den, der her ligger for. Min Dom over det reddede Umiddelbarhedsprincip og de privilegerede Vælgere til Amdsraadet har jeg allerede udtalt. Jeg skal i denne Forbindelse blot bemærke, at det paagældende Forhold har mindet mig om den sammitiske Felt-herre Pontius, der begik den uforstandige og skæbnesvangre Handling at lade de overvundne gaa under Aaget. Her begaar man det efter min Opfattelse skæbnesvangre Misgreb at lade, vel at mærke, den Part, som jeg anser for den sejrende, gaa, tilsyneladende frivilligt, under den privilegerede Valgrets Aag til ikke fjerneste Nytte, men saaledes, at der af den paagældende Løsning vil fremvokse Ufred og Ufordragelighed, medens der af en god og sund Løsning kunde være fremgaaet Sammenhold og godt Samarbejde.

Med Hensyn til de Realiteter, der ere indeholdte i Kompromisforslaget, ønsker jeg endnu at fremsætte et Par Bemærkninger. Disse Realiteter gælde jo først og fremmest Skatteeffikseringsbestemmelserne. Det kan diskuteres, hvorvidt disse Realiteter ere bedre end intet. Jeg anser dem for at være bedre end intet. Men hvis der fra anden Side skulde blive hævdet, at de betyde saare lidet, vil jeg ikke være den, som med den behørig Overbevisningens Varme kan paatage mig Defensor-ratet for dem. Thi Forholdet er jo nemlig dette, at i enhver Kommune, hvor Vælgerflertallet ønsker det, kan man i 1 — skriver eet — Aar naa op til en Skattegrænse af 8 pCt. Jeg siger ikke, at dette vil blive Tilfældet. Jeg tror ikke, man i Løbet af et Aar vil naa op dertil — selvfølgelig ikke —; men der er i Kompromisforslaget, som det her ligger for, intet som helt, der udelukker Muligheden derfor.

Maa jeg gøre den Bemærkning, at naar det ærede 7ende kongevalgte Medlem (Hage) i Gaar anførte, at man jo uden at behøve Tilladelse fra højere vedkommende kunde lade Skatten stige saaledes, at den i Løbet af fire Valgperioder blev fordoblet, saa er dette ikke ganske korrekt. I Løbet af 12 Aar vil hver Kommunes Skatteprocent af 1 kunne stige uden højere vedkommendes Tilladelse til 1,95, medens den i Løbet af fire Valgperioder kan stige til 2,44, altsaa til betydeligt mere end en Fordobling, en ganske simpel Følge af, at Stigningen i Løbet af den ene Valgperiode lægges til, inkluderes i det Tal, der tjener som Grundlaget for Beregningen af Til-læget med en Fjerdedel.